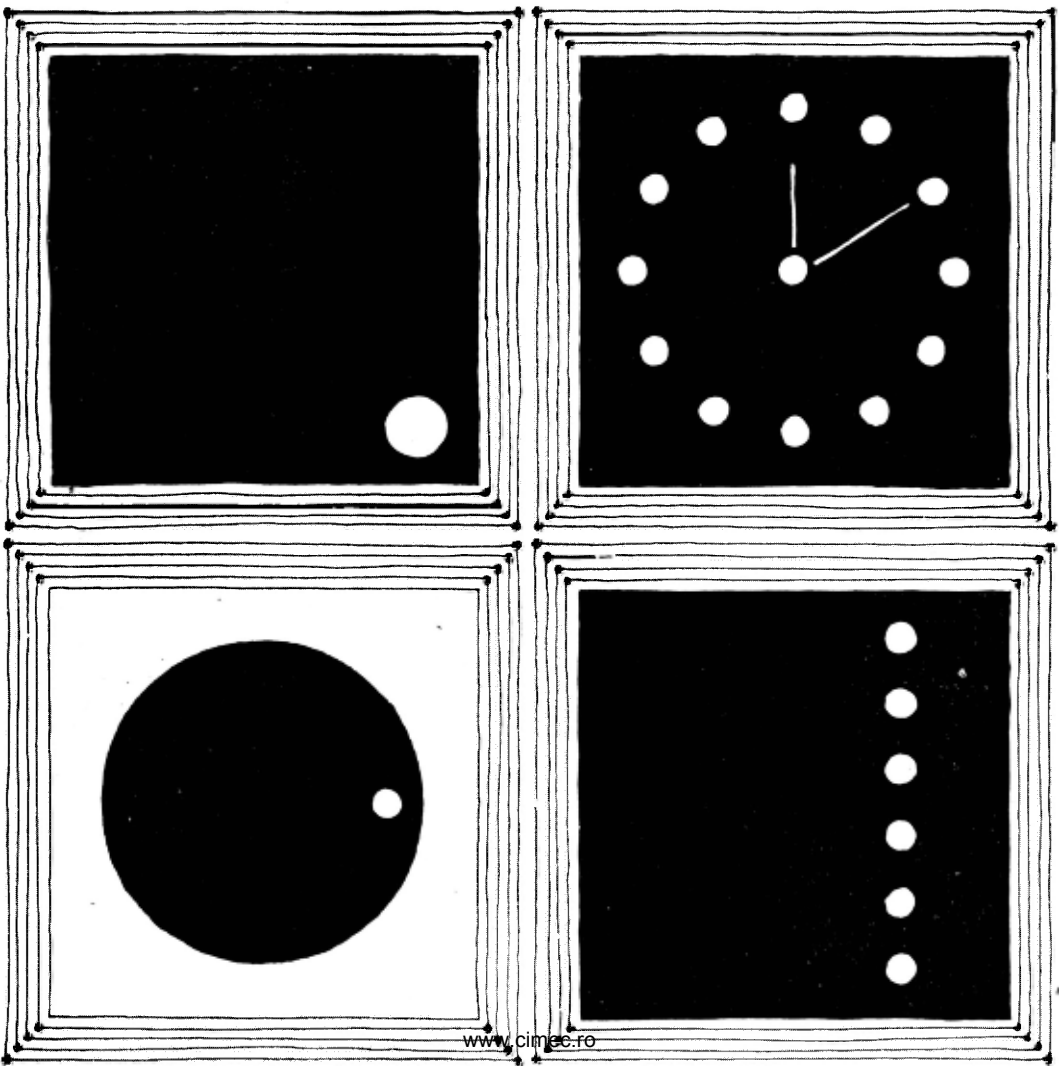

MAGIE INTERZISĂ

Comedie în două acte
de MARIA BANUȘ

în	Vocea magicianului Cris
ordinea	Annette
intrării	Gloss
în	Renata
scenă	Robbin
	Bosse
	Hyperin
	Evy

*asistenta și secretara lui, tinără, nostimă
filozof
doamnă trecută, din lumea bună
fizician, tehnocrat, nepotul ei
ministru
scriitor
tinără cu vino-ncoace*

ACTUL ÎNȚI

Moment îndepărtat, în viitor. Decorul reprezintă biroul de primire al asistentei și, alături, anticamera de relaxare, pe lângă cabinetul unui magician. Acesta practică medicina clandestin. În biroul unde asistenta-secretară primește, înregistrează pacienții și le completează fișele, se află un tablou de comandă cu multe și misterioase butoane, aparate de tipul magnetofonelor și un videofon prin care Annette, secretara, vorbește cu Cris, magicianul. Pe acesta nu-l vedem, îi auzim doar vocea. Pe perete atîrnă un imens portret al său. E un bărbat tînăr, cu barbă mare, neagră, îmbrăcat într-o cămașă-caștan albă. Pe pieptul dezgolit îi atîrnă un șiret cu medalion. Are ochi vicleni și arzători. Anticamera vecină e amenajată ca salon de relaxare. Mai multe despărțituri, ca niște boxe agreabile, cu fotolii-pat, din cele ce pot fi aranjate în orice poziție. Măsuțe, flori etc.

Boxele pot fi separate între ele prin pereți culisanți sau perdele, sau orice alt sistem care să permită izolarea lor rapidă sau unificarea lor, la fel de rapidă, într-o singură încăpere.

Ne aflăm în cosmos, nu pe Terra. Pe o planetă naturală sau pe una creată de om.

Autorul simte nevoia unui spațiu mirific și apăsător, în centrul căruia anticamera plutește ca o capsulă. Poate fi noapte sau zi sau crepuscul. Poate fi o zi artificială, înconjurată de vasta noapte a cosmosului.

VOCEA LUI CRIS (păstoasă, încleiată de băutură): Totul e în ordine?

ANNETTE: Perfect.

VOCEA LUI CRIS: Aghiazmatarul?

ANNETTE: Plin. (Toarnă ceva într-un vas, amestecă.) Am nimerit un dozaj bun. Grozav parfum! (Se parfumează puțin în dosul urechilor.)

VOCEA LUI CRIS: Encefalofonul?

(Annette apasă pe un buton, se desfășoară banda unui magnetofon și se aude, ca dintr-un butoi sau ca din fundul pămîntului, glasul unei conștiințe: „Ești un gîndac bălos, un șarpe rece dezgustător. Ah, ce-mi vine să te strivesc sub călcîi!”)

VOCEA LUI CRIS: Perfect! (Își aduce ceva aminte.) Legătura cu Terra! A fost mecanicul s-o repare?

ANNETTE (plictisită): Bărbații ăștia! Găsește-mi tu, dacă poți, un meseriaș care să vină cînd îl chemi.

VOCEA LUI CRIS: Semiobscuritatea?

ANNETTE: Fă bine, Cris, și comandă mai puțin! (Potrivește luminile.) Și bea mai puțin! Nu uita ce era să pățim cu ultimul pacient. I-ai spus că de ce crede în tine, că tu ești un escroc și el un timpit.

VOCEA LUI CRIS: Ți-am spus, Annette, că singurul lucru care-mi ajută cînd sînt mahmur, e zeama de varză. Și tu nu-mi dai.

ANNETTE: Și eu ți-am mai spus că trufandale de-astea se găsesc numai pe Terra și n-am să bat atîta drum ca să-ți satisfac toate bîzdicurile. (So-

neria.) Tăcere! Vine cineva. (Intră Gloss.)

GLOSS : Gloss.

ANNETTE (se uită în dosare): A, dumneavoastră sînteți celebrul filozof, recomandat de... în ordine... e o persoană discretă, serioasă... Sînteți mai mult decît punctual.

GLOSS : Deprinderi de dascăl.

ANNETTE : Nu-mi luați în nume de rău o întrebare, deplasată poate...

GLOSS : Vă rog. Unei femei ca dumneavoastră nimic nu i se poate lua în nume de rău.

ANNETTE (ride): Credeți realmente că sînt femeie?

GLOSS (perplex): !!!

ANNETTE : Femeie naturală? Pur și simplu femeie?

GLOSS : Desigur, noi filozofii, facem un *distinguo* între numen și fenomen, e o diferență de esență, dar dacă ne ghidăm după aparențe și după bunul-simț comun...

ANNETTE (tristește simulată): Amăgitoare aparențe! Sînt un biet robot!

GLOSS : Și cu un șoarece de bibliotecă. Nu mi-aș fi putut imagina că am ajuns la asemenea realizări tehnice. Dar în-trebarea pe care voriați...

ANNETTE : Dumneavoastră sînteți cel mai renumit reprezentant al raționalismului cosmic...

GLOSS (întrerupe, modest): Să nu exagerăm!

ANNETTE : Da, da. Unanim recunoscut. E doctrina oficială. A învins în tot sistemul planetar. Ce căutați la noi? Dubioși, periculoși, iraționali...

GLOSS : Îmi acord unele mărunte slăbiciuni și contradicții. Ca să rămîi uman, să nu pierd contactul cu solul.

ANNETTE (umblă la fișe): Boala?

GLOSS : Dorm prea mult.

ANNETTE : Pe cine deranjează?

GLOSS : Pe mine. Am de scris 125 de volume despre morala omului nou în orînduirea cosmică. E o socoteală elementară: dacă un om normal trăiește în medie 250 de ani terestri, dacă eu, din cei aproximativ 75 de ani cît mai am de trăit, dorm 70 de ani, cînd o să mai pot duce la capăt planul de perspectivă?

ANNETTE : Ați încercat totul?

GLOSS : Totul.

ANNETTE : Dumneavoastră recitiți totdeauna ceea ce scrieți?

GLOSS : Desigur. Dar de să întrebați?

ANNETTE : Așa. Simplă curiozitate. (Notează ceva, îl duce la vasul cu parfum.)

Muiați-vă trei degete aici. Umeziți-vă templele.

GLOSS : Trebuie?

ANNETTE : Sine qua non. Vă rog să poftiți alături, în salonul de relaxare. (Îl conduce la o boxă, îl instalează în fotoliul-pat). Relaxați-vă. Nici o constrîngere. Membrele libere, ca și cum ați pluti. Nu vă gîndiți la nimic.

GLOSS : Nu pot. Nărav profesional.

ANNETTE : Atunci, căutați să vă gîndiți numai la lucruri plăcute, la linii curbe, la forme suculente, la caise coapte, la piersici, de pildă.

GLOSS : La roboțele?

ANNETTE : Dacă vă plac. (Trece alături, în biroul ei. Intră val-vîrtej Renata, însoțită de Robbin.)

RENATA : Am întîrziat! Sînt distrată. Totdeauna întîrzii. Lumea spune că e un defect feminin fermecător, dar credeți-mă, eu sînt nefericită. Nu știam unde am pus adresa. Am golit de trei ori poșeta. Nu am găsit-o. Culmea, era în poșetă.

ROBBIN : Noroc de nepotu'.

RENATA : Venim de pe Terra. O femeie la vîrsta mea, fiindcă nu mai sînt tînără, nu-i așa? (Nimeni nu protestează.) Nu spuneți nu, nu mai sînt tînără; cînd ai trecut de 150 de ani, ce-ți mai poate oferi viața? Cum spuneam: la vîrsta mea, ce să mai umblu brambura prin cosmos? M-am retras pe Terra, la țară, într-o vilioasă modestă, ceva foarte amuzant, amenajată într-o veche moară atomică dărăpănată, mi-a transformat-o un tînăr arhitect de gust, nu mi-a luat mai nimic, a făcut-o așa, din simpatie.

ROBBIN (se uită la ceas): Tanti Renata...

RENATA : Nepotu-meu e totdeauna grăbit. E fizician. Un mare savant. A în-cuiat timpul în laborator, l-a domesticit. Îi mînîncă din palmă, ca un că-țeluș, uite-așa, uite-așa. Dar cînd e vorba de timpul lui, cînd să giugiulească și el o fată, să joace un bridge, să stea la o parolă, nimic, s-a terminat cu îmblînzitorul. E mai rău decît un sclav. Nu și-a găsit timp nici să se-nsoare. Flăcău tomnatic. Și ce fată ar refuza o partidă ca el?! Spuneți și dumneavoastră, domnișoară, ce fată?

ROBBIN : Nu mi-am găsit timp să mă-nsoar, dar să te-aduc de pe Terra aici, mi-am găsit.

RENATA : Atît mai lipsea ! Bolnavă cum sînt, și cu circulația asta înnebunitoare prin spațiu, să mă lași să-mi conduc singură racheta !

ANNETTE (*umbă la fișe*) : De ce suferă doamna ?

ROBBIN (*o ia înainte Renatei*) : Mătușă-mea are fobia automatelor antropomorfe. Nu-l mai suportă nici pe robotul-șofer. Înainte era o destindere pentru ea — și o mare satisfacție pentru familie — cînd făcea cu ei cîte o partidă de canasta. Îi procurasem trei roboți spirituali, bine construiți, bine-crescuți. De cîtva timp încoace îi repugnă. Face crize de melancolie. Are o nevoie morbidă, permanentă de ființe umane naturale. Mereu e în vizită pe altă planetă, la alte neamuri. O persoană amuzantă, delicioasă, cum e dînsa, e totdeauna binevenită. Dar după cîtva timp, neamurile devin dezagrabile, își dau drumul grosolăniei specifice humanoidelor de gradul 1, și mătușă-mea se vede nevoită să le abandoneze. Și iarăși criză depresivă, iarăși palpitații, iarăși o poftă de mîncare nebună care-i crează o serie de deza-gremente.

RENATA : Bestie savantă ! Așa mă vezi tu !

ANNETTE (*obiectiv, profesional*) : La vîrsta critică ați făcut toate cele necesare ?

RENATA : Tineret necruțător ! Da. La 120 de ani mi-am făcut și grefa ficatului, și grefa cordului, și (*jenată*), hmm ! toate celelalte mici intervenții de rigoare.

ANNETTE (*notează*) : Și nu v-a ajutat nimic.

RENATA : Nimic, nimic, fetișo. Nepăsarea, răceala lumii moderne mă omoară. Uite nepotul ăsta ! Crezi c-ar veni să mă vadă dacă nu l-aș bombarda cu mesaje ? Mereu în laborator. Sau la conducere. Cîteodată îmi vine să cred că se simte mai bine printre roboții lui decît în mijlocul mătușilor, al unchilor. Parcă a uitat ce-nseamnă afecțiunea. Eu înțeleg, știu ce răspundere apasă pe umerii lui. De el depind destinele a bilioane de oameni. Din tată-n fiu, Robbinii conduc Trustul Cosmic al Robotocreației...

ANNETTE (*stupefiată*) : Dumneavoastră sînteți... acei... Robbini...

RENATA : Nu o să-i cer tocmai eu să abdice de la misiunea lui. Sîntem o dinastie. Trebuie să ne asumăm pove-

rire. Dar eu nu mai suport roboții. Ce să fac ? Nu-i mai suport. Noi îi facem, dar să nu-i mai am pe lingă mine.

ANNETTE (*ia poziție de drepti. Lui Robbin*) : Șefule, să trăiți !

ROBBIN : Robot ? Din ce unite ?

RENATA (*dezolată de gafa pe care a făcut-o*) : Sînt dezolată, domnișoară. Există roboți foarte „bine”. Eu am avut toată viața prieteni proveniți dintre dumneavoastră.

ANNETTE (*ironică*) : Sînt fericită, doamnă. Vă recunosc. Faceți parte din categoria celor ce spun : „E robot, dar e cumsecade.”

ROBBIN (*sever*) : Te-am întrebât din ce unite.

ANNETTE (*reia poziția de drepti*) : Să trăiți ! Selene 3 !

(*Robbin se apropie de ea. O cercetează ca specialist, îi examinează rădăcina părului, unghiile, ochii etc. și îi spune sec, sarcastic.*)

ROBBIN : Impostoare mică ! Ești femeie. (*Renatei.*) La ce te poți aștepta în spe-lunca asta de magicieni ! (*Se uită la aparate.*) Cuib de țilhari. Te previn, scumpă mătușă, că oricine intră aici se poate alege, ca nimic, cu 200 de ani recludiune în centrul de reeducare de pe Terra. (*Renata se alarmează.*) Nu-i vorba de noi. Nu vom avea nici o ne-plăcere, nu te speria. (*Annettei.*) Dar de bieții muritori de rînd, nu vă e milă, domnișoară ? Știți ce riscă ! Și nu numai ei. Și dumneata. (*Renatei.*) Uite, tanti, vezi acest aparat ? Instrumentul diavolului. Encefalofonul. Datorită lui s-a declanșat ultimul cata-clism cosmic. Și așa cum stăm cu pacea la periferia sistemului solar...

ANNETTE : Vă rog, treceți în camera de relaxare. Doamnă, muiati-vă un de-gețel, așa. (*Îi arată ce are de făcut.*)

RENATA : Ah, ezoteric ! Mă-nfioară. Și ce bine miroase. Cecul cu onorariul l-ați primit... N-aș putea avea și eu o sticlută ?

ROBBIN : Tanti e strîngătoare. Totul prinde bine la casa omului.

ANNETTE : Regret. E apă sfințită de maestrul Cris prin atingere în timpul transei.

ROBBIN : Apă de toaletă „TRANSA” ar fi un nume fascinant. Îl voi pasa prietenului meu care conduce trustul parfumului. (*Annettei.*) Ce să caut eu cu bolnavii ? O s-o aștept pe doamna

aici. (*Gest de refuz din partea Anettei.*) Nici o grijă. Frivolitățile nu-s specialitatea mea.

ANNETTE: Există un regulament al casei. Vă rog respectuos, respectați-l. Treceți dincolo. Un pic de relaxare nu strică nimănui.

(*Îi conduce, le dă instrucțiunile necesare. În acest răstimp, intră furios în birou ministrul. Se învîrtește ca o fiară prinsă-n cușcă. Anette revine.*)

BOSSE: Ești secretara? (*Anette confirmă.*) Halal secretară! Vi s-a comunicat cine sînt, nu? Vi s-a comunicat că am nevoie de un incognito perfect.

ANNETTE (*se uită în dosare*): Sînteți domnul Bosse, Ministrul Coordonării Sistemelor de Adaptare Psiho-Sociale. O deficiență de adaptare?

BOSSE (*o măsoară*): O secretară n-are voie să fie mai deșteaptă decît îi cere slujba. Un negustor n-are voie să fie mai deștept decît clientul. Un ministru n-are voie să fie mai deștept decît prim-ministrul. Dacă vrea să rămînă ministru. Așa că, fără impertinente. Voi vindeți magie, mister și nu ironii. Vreau să fiu servit cum trebuie. Ne-am înțeles că voi fi singur la consultație. De un sfert de oră mă învîrtesc jos, prin fața casei. Înaintea mea au intrat un domn și o doamnă.

ANNETTE: Robbinii, domnule ministru.

BOSSE: Robbin? Care Robbin? Robbin Robbin?

ANNETTE (*cu același înțeles*): Robbin Robbin!

BOSSE: Ah!

ANNETTE: Vă asigur, sîntem o instituție serioasă. Nici un pericol de indiscreție. (*Gest în sus, spre sfere superioare.*) Cei care vin la noi fac parte dintr-o lume... Îmi îngădui să vă cer unele date. Așadar, perfect adaptat.

BOSSE: Perfect. Sînt un veteran al mișcării pentru adaptarea psiho-socială în orînduirea cosmică. Modestelor merite pe care le-am avut în această luptă grea le datorez și postul pe care îl ocup. Scepticii, nihilisții, destructivii nu mă iartă. Mă urmăresc. Printr-o rețea încilcită de influențe încearcă să agite spiritele. Înțelegi?

ANNETTE: Înțeleg.

BOSSE: I-am anihilat socialmente, dar nu se astîmpără. Fac pui. Dau alarma. Că am fi într-o situație dezastruoasă.

ANNETTE: Ce ne lipsește? Nu simt nimic...

BOSSE: Pericol de degenerare, spun bezmeticii. Indivizi antisociale, lipsiți de răspundere! Echilibru amăgitor, spun ei. Oamenii se abrutizează, se mașinalizează. (*Parodiază.*) „Stările paroxistice ale unor colectivități degenerate ar putea duce la un nou și total cataclism cosmic!...” Nebunii ăștia mă urmăresc. Cum închid ochii, îi surprind.

ANNETTE: Îi surprindeți?

BOSSE. Da. Vin cu pași mari, de o postă, în ghete de fier spre mine. (*Halucinat.*) În fruntea lor, Turbatul. Intră în biroul meu, se repede la fotoliul meu, îl trage de sub mine, eu cad, el ride și se năpustește cu ghetetele lui de fier...

ANNETTE: Se întîmplă des?

BOSSE: În fiecare noapte. Și uneori și ziua.

ANNETTE: Alte neajunsuri?

BOSSE: Cum adică?

ANNETTE: Fizice. Fără jenă. E totuși un cabinet medical.

BOSSE (*detașat, științific*): Diaree. Cum începe atacul lor, sînt nevoit să alerg. Noaptea, treacă-meargă. Ziua e penibil. Uneori sînt în ședința consiliului de miniștri. Un dezagrement mărunț, dar supărător. Nici allopații, nici homeopații nu i-au dat de rost. Și iată-mă pe mine la vrăjitori.

ANNETTE: Pe care, în alte împrejurări, îi trimiteți pentru 200 de ani la reeducare. Ca să nu vă zdruncine teza adaptării.

BOSSE: Există o rațiune supremă, a intereselor de stat — pentru a mă exprima în termeni arhaici. Statul nu mai există, dar unele funcțiuni ale lui sînt eterne.

ANNETTE (*pe gînduri*): Eterne! Încă un cataclism și s-a isprăvit cu vremea, s-a isprăvit și cu eternitatea. (*Se reculege, își revine.*)

BOSSE: Opera lor! Au ajuns și secretarele, cele mai dulci făpturi de pe lume, să facă literatură abisală!

ANNETTE: Să trecem în camera de relaxare. (*Scurta ceremonie a parfumului.*)

BOSSE: Vă atrag din nou atenția că dacă transpiră ceva, dacă telepresa află de vizita mea...

ANNETTE: Nici o teamă, domnule ministru.

BOSSE: Nu pentru mine mă tem. În persoana mea sînt periclitată echili-

brul, liniștea sistemului cosmic. Postul pe care-l ocup e o supremă corvoadă. Toată lumea mă urăște. Unii mă linguesc. Nimeni care să mă înțeleagă...

(Se apropie de Annette, încearcă s-o mângâie, ea se ferește.)

ANNETTE: Feriți-vă. Sint robot.

BOSSE: Eu sint robust. Am apetit și nu-mi displace variația.

ANNETTE: Vă privește. *(Mimează indignarea.)* Credeți că dacă-s o biată mașină, vă puteți permite orice.

BOSSE: Nu fi cruntă, florico. Viața e scurtă. Mașină, nemașină, trebuie s-o trăim. Repede. S-o luăm cum e. *(Trec împreună în camera de relaxare. Instalarea în boxă. Annette se întoarce în birou.)*

ANNETTE: Cris! Trezește-te. Dacă mai bei mult, o pățim. La sigur.

VOCEA LUI CRIS: Ți-am spus să-mi dai zeamă de varză.

ANNETTE: Ai o idee fixă. Am să te duc la concurență să te consulte. Fă-ți o cafea tare. Avem alături o fobie antirobot, o somnolență filozofică și unul „perfect adaptat“, care are halucinații.

VOCEA LUI CRIS: Banal. Cazuri simple. S-a încheiat lista?

ANNETTE: Mai avem doi. *(Soneria.)* A venit. Te împlor, Cris, nu mai bea.

(Intră Hyperin, într-o stare de euforie alcoolică ce poate oricând să se transforme în furie.)

HYPERIN: Sint Hyperin. Pseudonimul. M-a botezat un ticălos de prieten și-a dispărut. Descurcă-te cum poți cu el. Fă-l celebru. I-a păpat lui Hyperion o vocală și mi l-a plasat, așa, ciung. Hyperion e-o stea. Hyperion — un titan — știi dumneata, fiul lui Saturn. Paradoxal, Hyperion e și un gândac carnivor. Eu nu sint nici gândac, nici titan, nici astru. Mi-a mâncat o literă. Hyperin, în intuiția genială a amicului și nașului meu, vine de la hyper — îți aduci aminte din liceu: hiperbolic, hipertrofic — excesiv. Prea mult. Am ceva prea mult.

ANNETTE: Observ.

HYPERIN: A, nu, nu observi. Dumneata observi că vorbesc. Dar eu văd, văd prea mult.

ANNETTE: E rău?

HYPERIN: Inchipuiește-ți că ești un adolescent. Că stai în dosul ferestrei și privești oamenii de pe stradă. Unii merg încet, alții grăbiți. În pas elastic. Șchiopătînd. Perechi-perechi. Singuri.

Un copil. Tu bătrîna. Aferăți. Indiferenți. Și tu îi vezi pe toți cum merg spre moarte, grăbiți, aferăți, indiferenți. Într-un șuvoi absurd, nesfirșit.

ANNETTE: Îmi amintesc. Am trăit și eu asta. De mult.

HYPERIN: E insuportabil, nu? Durează o clipă. O viziune. o senzație din care ne aruncăm afară cît mai repede. Ne sufocăm. *(Scurtă pauză.)* A fost o parabolă. Nu asta văd eu. Nu chiar așa.

ANNETTE: Ce?

HYPERIN: Bilioane de oameni, îndopați, condiționați, recondiționați, aferăți, indiferenți, merg, aleargă, se tîrăsc spre degenerare, spre dezastru.

ANNETTE: Creierul savanților noștri e de trei ori mai bine utilat ca al oamenilor istorici. Conexiunile nervoase, infinit superioare. Asta n-o știu din liceu. De la grădiniță.

HYPERIN: Ai cunoscut vreunul? Nu la cosmoviziune. Personal.

ANNETTE: Acum cîteva minute.

HYPERIN: Sint monștruoși. Însăpămintători.

ANNETTE: Țsta părea destul de drăguț. Cam pricăjit, dar agreabil. Stai. Ai dreptate. Am simțit și eu ceva straniu. Nu mi-a făcut curte.

HYPERIN: Eu am un creier primitiv, istoric, subdimensionat, dar o inimă cosmică. Dă-mi voie să-ți sărut mîna. *(I-o sărută.)*

ANNETTE: E de robot.

HYPERIN: N-am prejudecăți.

ANNETTE: Sodomie. Relații cu roboții. Abatere de la morala cosmică. Stricarea rasei. Mașinalizare. 100 de ani recuziune în centrul de pe Terra.

HYPERIN: Sint antrenat. Am mai făcut 20 de ani. Grațiat cu ocazia aniversării mării sărbători a instituirii ordinii cosmice.

ANNETTE *(cu sentimente tulburi, contradictorii)*: Ai stat — acolo — pentru delictul... cu roboții...?

HYPERIN: Mult mai grav. Pentru delictul... cu... adevărul. Ți-am spus că văd. Ai observat că vorbesc. Am vorbit deschis în FALUM, nebănuind că...

ANNETTE *(șocată)*: Cum, Falus?

HYPERIN: Asociația noastră clandestină: Filozofie — artă — libertate — umanism. FALUM!

ANNETTE: Fa-lum? Nu-i prima oară cînd o literă joacă rol de destin în viața dumitale.

HYPERIN: Nu ești prima domnișoară care-și exprimă regretul pentru înlocuirea acestei litere.

ANNETTE: Obraznicule! Eu am făcut o constatare obiectivă. Continuă.

HYPERIN: Le-am spus prietenilor mei din FALUM că e momentul să acționăm. Că nu mai putem sta cu mîinile-n sîn cînd deprisiunile, spleenul, dezaxarea, dezumanizarea, stările de violență sau de indiferență absolută fac ravagii, iau proporții înspăimîntătoare. Că teza oficială a echilibrului și-a adaptării e o crimă. Că omenirea, naivă, îndobitocită, merge cu pași repezi spre cataclism.

ANNETTE: Și s-a găsit un prieten care te-a denunțat.

HYPERIN: De unde știi?

ANNETTE: Creierul meu de robot a făcut o legătură logică.

HYPERIN: Ticălosul viza sus, foarte sus. Și a ajuns. Eu am fost o treaptă. Azi patronează, cu făptura sa adaptată, fericita adaptare a sistemului nostru planetar.

ANNETTE: Pot să-ți văd ghetetele?

HYPERIN (*ridică un picior, își examinează talpa*): Nu m-am șters bine pe picioare? Talpa de crep. Bătrîna talpă de crep. O prefer talpilor zburătoare. Nostalgia țărînei.

ANNETTE (*zîmbind*): Credeam că-s de fier. Să-ți fac fișa. Să sintetizăm. Ce te aduce la noi?

HYPERIN: Irealitatea. Sentimentul irealului. De cînd am ieșit grațiat din „pensionul“ de pe Terra, am o senzație acută, insuportabilă de inexistență. Merg la un bar. Beau un coniac. Cine bea coniacul? Nu știu. Nu mă găsesc. Mi-am pierdut eul. Înăuntru nu e. Afară nu e. Și deodată se uită la mine, de pe stradă, prin geamul vitrinei, un eu de demult, atît de tînăr, de străin, de necunoscut...

ANNETTE: Ești tînăr și acum.

HYPERIN: Pe dinafară. Cel care striga lumii adevărul e în altă lume, dincolo de geam, la o distanță incommensurabilă. El e frumos, e strălucitor. Hyperion.

ANNETTE (*încearcă să glumească, să schimbe atmosfera*): Dedublarea e desuetă, romantică. Pacienții noștri sînt cel puțin triplați, cuadruplați...

HYPERIN (*își urmărește viziunea*): Și, deodată, tînărul frumos din fața geamului se schimonosește, se umflă. Ochii i se întăresc. I se fac de beton. Gura i se face o peșteră neagră, plină de venin. Bosse, diavolul, îmi ciocănește la geam: „Vino la mine. Putem trăi bine împreună, în aceeași piele.“... Și eu cine sînt? Sînt eu? Sînt el? Exist?...?

ANNETTE: Suferi, deci ești.

HYPERIN (*se reculege, revine la tonul diurn*): Roboțelule, ești suspect. Roboții pot fi logici, inteligenți, lirici chiar. Nu subtili.

ANNETTE: Vino în camera de relaxare. Așa, udă-ți puțin tîmplele. O să-ți facă bine. (*Îl instalează în boxa cea mai îndepărtată de Bosse. Se întoarce în birou. Lui Cris.*) Mă auzi? Sînt puțin îngrijorată. Doi pacienți se cunosc, au un conflict.

VOCEA LUI CRIS: Ei și?

ANNETTE: La tine toate sînt „ei și?“.

Ușor îți vine! Eu trebuie să scot castanele din foc. (*Soneria. Intră superba Evy. Anette o contemplă, îi zîmbește.*) Ce vă aduce la noi? Sînteți întruchiparea sănătății! Și ce rochie frumoasă aveți! Veniți de pe Terra? De cînd se poartă așa scurt? De ieri? N-am mai deschis cosmovizorul. Au lansat ultimele modele?

EVY: Nu știi cum e moda? Totul revine. Nu există ceva mai vechi decît ultimul model.

ANNETTE: Arătați ca un piersic înflorit.

EVY: Un tînăr, pe care l-am cunoscut odată, obișnuia să mă tachineze — zicea că sînt mitul degenerat al Afroditei. Asta s-a petrecut de mult, de mult — eram tînără, frumoasă...

ANNETTE (*ride*): Și acum? Nu sînteți?

EVY: Pe dinafară. Înăuntru meu sînt chircită, zbîrcită, stafidită, micșorată. Parcă-s un cap din ăla de indian, conservat după ce-a murit.

ANNETTE (*umblă la fișe*): Cum stați din punct de vedere sexual? Frustrată?

EVY: Copleșită. Supraconsum. Supraabundență. Am din toate prea mult: bărbați, rochii, parfumuri.

ANNETTE: Parfumul ăsta îl cunoști? E proaspăt, feciorelnic, pe bază de levănțică.

EVY: Nimic nu-mi poate împlini golul care mă chinuie zi și noapte. (*Privește spre tablou.*) Singura speranță care mi-a rămas e magicianul Cris.

ANNETTE: El nu primește personal — în toate cazurile. Uneori, din stare de transă, transmite prin mine, remediile găsite (*Gest de dezamăgire din partea lui Evy*), dar sînt la fel de eficiente, vă asigur.

(*O conduce în camera de relaxare, se întoarce în birou, lucrează la fișe. Scurt moment de tăcere.*)

RENATA (*dă la o parte peretele culisant dinspre boxa lui Robbin*): Nu mai su-

port. (*Arată spre cap, inimă, stomac.*)
Mă apasă aici și aici și aici.

ROBBIN : Să iei diseară un laxativ.

RENATA : Un creier electronic genial
cînd devine și spiritual e de neprețuit.
(*Pauză.*) Singură. Totdeauna singură.
Singurătatea mă omoară. (*Dă la o
parte peretele culisant spre boxa lui
Bosse.*) Domnul are poate o țigaretă ?

(*Bosse nu apucă să răspundă și inter-
vine Hyperin, care aude întrebarea Re-
natei și sare de pe fotoliul lui, intră
în spațiul celor trei boxe unificate.*)

HYPERIN : Țigări ? N-ar strica. Sînt
amator. (*Îl descoperă pe Bosse, care
caută să se ascundă.*) Dumneata ! Aici !
La Cris ! Psihoterapie clandestină ! 200
de ani recluziune ! Formidabil ! De cîți
ani nu ne-am văzut, Bosse ! Ce ghi-
nion să fiu atîta vreme indisponibil !

~~RENATA : Bosse, tu Ministerul ?~~

HYPERIN : Nu contează. Uite-te aici,
la băiatu' : Hyperin, scriitorul !

RENATA (*fericită, stupefiată*) : Scandalul
mondial de acum cîțiva ani ! În fiecare
seară urmăream la cosmoviziune pro-
cesul. Pînă cînd s-a întrerupt brusc.

HYPERIN : Vorbeam prea mult. Prea
bine. Nu le-a ajutat nici unul din psi-
hotropele pe care mi le-au administrat.
Nu pot să vă spun, stimată doamnă, ce
gust îmbietor are spanacul condimentat
cu neuroleptice. Dar eu am gusturi ciu-
date și coaja tare. Am rezistat și la
spanac și la influxuri nervoase și am
vorbit, am vorbit. Vechiul meu prieten
tace. O să mă facă să cred că nu-i
este plăcută revederea.

BOSSE : Aici e camera de relaxare. Mă
relaxează. (*Inchide peretele culisant. Hy-
perin îl redeschide brusc.*)

HYPERIN : Să nu fim bădărani, Bosse.
Să n-o deziluzionăm pe doamna. (*Re-
natei.*) Știi, el are gesturi din astea,
bruste, dar e o inimă de aur. Metal
nobil. Incoruptibil.

(*Bosse se închide iar în boxă și se în-
tinde, întorcînd spatele celorlalți. Hyperin
redeschide și mai violent boxa.*)

RENATA : Aveți dreptate, domnule Hy-
perion...

HYPERIN : Hyperin. Mare mutilat de-o
vocală.

RENATA : ...aveți dreptate. O con-
versație agreabilă între oameni bine e cea
mai eficace relaxare. Acum nu știu cîte
mii de ani, aristocrația franceză nu lua
tranchilizante. Se adunau în saloane,

bîrfeau cu grație, făceau dragoste și
dormeau duși.

HYPERIN (*o idee*) : Să-i imităm. Să vă
aducem oaspeți, marchiză de...

RENATA : Robbin.

HYPERIN : Marchiză de Robbinard...
(*Spre Robbin.*) Și domnul ?

RENATA : Nepotul meu, alchimistul.

HYPERIN : Ultimul vlăstar palid al unei
vechi dinastii.

ROBBIN (*morocânos*) : Cam așa ceva.

HYPERIN : Valetți, aprindeți lustrele !

(*Renata intră în joc, aprinde niște ve-
ieuze, mută cîteva obiecte, aranjează
„salonul“.*)

BOSSE (*brutal*) : Astîmpără-te, Hyperin.
Stai la locul tău.

HYPERIN : Cînd am mai stat la locul
meu ? Nici cînd putea să mă coste
capul. Am o mîncărime, Bosse, care
nu-mi dă pace. Și pe urmă, nu e capul
meu în joc, acum.

RENATA : Delicios ! Ezoteric !

(*Hyperin deschide boxa fetei.*)

HYPERIN : Evy !

EVY : Hypy !

HYPERIN (*se stăpînește*) : Mitul degenerat
al Afroditei ! Marea te-a născut din
nou.

EVY : Unde-ai umblat de cînd ai ieșit
— de acolo, unde te-ai ascuns ?

HYPERIN : Nu e momentul. Îți povestesc
altă dată. Vîno. Avem spectacol.
(*O ia de mîină.*)

EVY : Ce spectacol ?

HYPERIN : Circ. Ai să vezi. (*Cu ea de
mîină, deschide boxa lui Gloss. Acesta
sforăie ușor, pe două tonuri.*) Extraor-
dinar ! Magia lui Cris. Melodramă. Cre-
deam că joc într-o comedie. Numai cu-
noștințe vechi. (*Îl zgîlțuie.*) Magistre !
Sus ! Ați întîrziat !

GLOSS (*buimac*) : Ora de curs ?

HYPERIN : Nu. O doamnă din lumea
mare vă așteaptă în salonul ei.

GLOSS (*se dezmeticește, se uită mai bine
la Hyperin*) : Hyperin ! Nu ți-a trecut
gustul de farse. Credeam că viața te-a
potolit.

HYPERIN (*val de sentimente amare*) :
V-ați gîndit vreodată la mine, domnule
profesor ? Sînt mai bine de douăzeci
de ani de cînd...

GLOSS : N-am timp. Oamenii sînt inte-
resanți pînă la un punct. Dar sarcina
mea e alta. Ideile sînt geloase. Nu su-
portă rivale. Individul e un accident.
Să-l cultiv înseamnă risipă. Nu-mi pot

permite decît cheltuielile mărunte — de timp, de sentimente.

HYPERIN: Aveți, ca întotdeauna, o fi-roasă dreptate.

GLOSS: Nu țin să mă fac simpatic. Nu-s politician, nici cocotă (*Cu tîlc*), nici artist...

HYPERIN (*imită un cerșetor*): Faceți-vă milă și pomană! Doi bani, doi bănuți de timp! (*Îl poștește în boxele „salon”*. *Gloss îl urmează grav și plictisit.*) Pri-miți-i, marchiză! Titlurile lor de noblețe sînt înțelepciunea și Frumusețea.

(*Grup „salon” în jurul Renatei.*)

RENATA: Fiți bineveniți. Salonul meu e democratic. (*Lui Robbin.*) Sînt delicioși, nu? (*Celorlalți.*) Scumpi prieteni, aș fi fericită să schimbăm ficțiunea în realitate. Cînd plecăm de aici să fiți cu adevărat oaspeții mei. Un cocteil fără pretenții. Am pe Terra Vecchia o vișoară, la țară, o moară atomizată și răpănată, mi-a amenajat-o un arhitect tînar, din simpatie pentru familia noastră, sau — cine știe?! (*Cochetează*) poate pentru mine... Am putea sta de vorbă, fără pretenții, ca între vechi amici...

HYPERIN (*aluzie la Bosse, la Gloss*): Adevărat vechi! Și buni amici! Strîns legați între ei. (*Se învîrtește de colo pînă colo, din ce în ce mai agitat.*) Frați de cruce. Se aruncă-n foc unul pentru celălalt. Uite, eu, de pildă, așa cum mă vedeți, ce n-am făcut pentru Bosse! Mărturisește, Bosse, că dacă nu eram eu, tu nu erai azi ministru.

EVY (*alarmată de întorsătura pe care a luat-o jocul*): Nu e o conversație de salon. Nu interesează pe nimeni. Am văzut de curînd o piesă fascinantă „Salamandra”. Ați vizionat-o, doamnă?

RENATA: O, încă de la repetiția generală. Am un tînar prieten, un inițiat în lumea teatrului.

ROBBIN (*pierdut*): Vă place teatrul, domnișoară?

RENATA: Miracol! Sînteți o vrăjitoare. Nepotul meu, în sfîrșit, vede.

EVY: Suferiți de ochi, domnule?

ROBBIN: Nu. Da. Cred că nu. Am fost totdeauna perfect sănătos. Acum prima oară, simt un fel de amețală. O stare curioasă. Lucrurile de lîngă mine au alunecat departe, foarte departe. Își pierd materialitatea. Vibrează. Sînt unde luminoase? Sînt unde sonore? Nu știu. Concentrice. În jurul meu. Eu, în mijloc, vibrez, sînt numai vibrație.

RENATA: Domnule Hyperion, aveți un rival la poezie — lirism electronic.

HYPERIN: Hyperion, marchiză!

EVY: O fi o vrajă de-a lui Cris!

HYPERIN (*ironic*): Sfîntă ingenuitate!

RENATA: Poate asistăm la fenomenul atavic, supranumit în vechea franceză „coup de foudre”.

ROBBIN: Tanti, mi-e frică!

RENATA: E un mare savant și un mare copil. Creierul lui a fost estimat prin- tre primele cinci creiere din lume. Ce folos, în anumite împrejurări, inteli- gența nu ne ajută la nimic. Toți sîntem prea deștepti, domnilor.

HYPERIN: Să nu exagerăm.

RENATA: Spiritual! Îmi placi. Întoc- mai așa i s-ar fi dat replica marchizei de Robbinard, în salonul ei. Rămîn la convingerea mea. Dacă acest monstru sacru de nepotu-meu nu ar fi atît de genial, ar avea azi copiii lui proprii, pe cale naturală, nu prin incubatoare, care dumnezeu știe ce surprize pot să ne mai aducă.

GLOSS: Shaking!

RENATA: Fac mea culpa. M-am lasat antrenată. E un subiect delicat în fa- milia noastră. Spinos. Dar, ca între vechi prieteni...

ROBBIN: Nici cea mai pură mireasă nu poate fi atît de tulburător de pură ca un automat binefăcut, armonios.

RENATA: Vă asigur totuși că nu e per- vers.

ROBBIN (*ușoară transă*): Așa mi se pă- rea — înainte —, mi se părea că ființa umană are ceva echivoc, apro- ximativ, necurat.

EVY: Eu vă înțeleg. Și mie mi se părea la fel — înainte...

HYPERIN (*qui-pro-quo*): Perfect! Iden- titate de idei și sentimente. (*Cîntă pe nas.*) Domnul să unească pe robul său Robbin cu roaba sa Eva...

EVY: Monstrule! Ai rămas același monstru!

ROBBIN: Ați spus ceva foarte profund. Ceva foarte înțelept, domnișoară.

EVY: Da? Poate e prea profund și nu înțeleg nici eu. Îți dau voie să mă explici, să mă comentați. Glosează-mă.

GLOSS: Eu sînt Gloss. La dispoziția dumneavoastră.

ROBBIN (*lui Evy*): Ați spus că e un monstru. (*Celorlalți.*) Este. În sensul cel mai adînc și mai antisocial al cuvîntu- lui. Sute de generații de savanți au suferit, s-au sacrificat, ca să se instau- reze o dată pentru totdeauna domnia științei, ordinea rațiunii, coeziunea ar- monică în cosmos. Și vin dumnealor, artiștii, vizionarii, histrionii, resturi sa-

tanice ale barbariei precosmice, vin acești saurieni, acești antediluvieni și vor să ne periclitizeze ordinea obiectivă. Își varsă drojdiile fanteziei lor, visele lor otrăvite, pe dalele curate ale templului științei, ne alterează geometria, ne spurcă pereții de cristal.

RENATA (*admirativ*): Robby, ești un Cicero!

ROBBIN (*lui Hyperin*): Cu operele dumitale echivoce ne distrugi liniștea, echilibrul. (*Insultător.*) Ești un ambiguu, domnule.

HYPERIN (*detașat, visător*): Da, un ambiguu. Un necumpătat. Echilibrul nu-mi prieste. Mereu se rupe ceva în mine. Ceva esențial, probabil. Și pier. Și înviez. Un echivoc. Un necurat. NECURATUL. (*Alt ton. Polemic, sfidător, lui Robbin.*) Dă-mi numele unei opere, unui poem, unui tablou care să fi ucis pe cineva. Te desfid. N-ai să-l găsești. Dar sub templul vostru curățel, de câte ori ați îngropat jumătate din omenire, sub dărîmături? Noi compunem bocetele, voi aveți grijă să avem ce bocii. Diviziunea rațională, cosmică a muncii.

RENATA : Reconfortantă discuție ! Ca o ceremonie funebă. După ce asist la anihilarea unui cunoscut, simt totdeauna o nevoie irezistibilă să beau, să mănînc, să dansz, în fine, de toate. Spectrul morții e un tonic.

HYPERIN : Fiți liniștită, doamnă. Neputol dumnevoastră vă va da prilejul unor adevărate bacanale. (*Lui Robbin.*) Vicarul morții pe pămînt și în spații ! Nu îți contest o anumită măreție. Te văd pierind cu mare pompă, împreună cu întreaga dumitale curte. Va fi un spectacol ! Dar ce te faci dacă n-o să mai ai spectatori ? De unde să-i luăm ? Și criticii... și apologetii ? De cronicarii dramatici îmi pare cel mai rău. (*Spre Gloss.*) De arhivarii ideilor (*Spre Evy și Robin*) ...de admiratoarele dumitale cu superb și adînc decolteu, din fotoliul de orchestră...

EVY (*furioasă*): Nu dau voie nimănu să-mi cenzureze admirațiile. Nici decolteul.

HYPERIN : Poți coborî cu amîndouă cît de jos poțtești. Nu te știam amatoare de termeni arhaici, ieșiți din uz. Auzi ? Cenzură !! Lasă-ne nouă asta, poeziilor : răbojul, roata de tors, roata de tras pe roată, cenzura...

GLOSS : Copiii se joacă.

BOSSE : Văzuți din turnul dumitale, toți sînt mici, inofensivi. Nu uita că acest

copilas era, în joacă, să-ți dărîme turnul și... alte turnuri. L-ai auzit ? Arhivar al ideilor !

GLOSS : Ce vrei ? Generație nouă. Își ascute ghearele. Să se cațere mai ușor. Un arivist. Toți sînt niște ariviști.

ROBBIN : Tanti, mie mi-e rău. (*Robbin se întinde, în boxa lui. Renata îl urmează. Robbin suferind.*) Ce are cu el ? Ce poate fi între ei ?

RENATA : Prostuțule ! Filorobotule ! Ea cochetează. Așa sînt femeile. Vrea să te facă gelos.

ROBBIN : Mașinile sînt mai loiale. Da e da și nu e nu.

RENATA : Ce vrei ? Ele sînt dintr-o bucată. Dar noi, din cîte bucățele nu sîntem făcute...

ROBBIN : Era mai bine fără ea.

RENATA : Desfiițez-o.

ROBBIN : Tanti ! Și umorul negru are o limită.

RENATA : Vreau să spun : închipuiește-ți că nu există.

ROBBIN : Nu am imaginație. Criminalii au imaginație. Hyperin are imaginație. Să-și imagineze el că nu există. Eu mă duc la ea. Fie ce-o fi. Binecuvîntăz-mă, tanti.

RENATA : Duhul electronic să te ajute, băiatule.

(*Robbin, decis la orice, se avîntă, sfios, în boxa lui Evy. O găsește plîngînd.*)

ROBBIN : Zeiță. Nu plînge. Nu merită. E un ticălos. Șterge-ți lacrimile (*li dă o batistă.*)

EVY : Pleacă ! Robotule ! Mașină !

ROBBIN : Confunzi. Sînt demiurgul, creatorul lor. E o diferență apreciabilă.

EVY : El e un demon, un geniu luciferic. Ceva ce n-ai să înțelegi dumneata niciodată.

ROBBIN (*rece*): Criminologia nu m-a pasionat niciodată. Nici psihiatria. (*Cade în genunchi.*) Numai dumneata mă interesezi. Singura ființă din univers care există pentru mine. Imperiul rațiunii și al luminii e la picioarele dumitale. Dispune de mine cum vrei.

EVY : Iubesc întunericul. Vreau nesiguranța. Mă fascinează viziunile confuze.

ROBBIN : Așa te-am visat totdeauna.

EVY : Dumneata și visul ! Glumești ! Pleacă. Am să te distrug. Pe unde trec, aduc scandalul, dezordinea, nebunia. Te sinucizi. Distrugi cu mîinile dumitale ceea ce ai creat.

ROBBIN : Ce moarte dulce.

EVY : Nu ți-e frică ?

ROBBIN : Ba da. Îmi place frica. Ce groaznic, să nu-ți fie frică niciodată.

EVY: Ai observat că-s asimetrică? Și că am nasul cîrn? Că-s anormală?

ROBBIN (*pierdut*): Dulce asimetrie. Asta mă tulbură, mă înnebunește. (*Amintire oribilă.*) De cînd cu intervenția mondială de eugenie estetică, de cînd femeile sînt de-o frumusețe clasică, e destul să se apropie de mine un nas grecesc sau aproape grecesc, că-mi vine să-mi iau cîmpii. Mă înghetaț. Alerg la incubatoare ca să asigur perpetuarea familiei Robbin.

EVY: Incubatoarele sînt sincere. Eu mint. Cîteodată. Ba nu. Cînd mă cauți, mint. Mă contrazic. În același timp, vreau și nu vreau.

ROBBIN: Sublim. Distorsiune interioară. Înnebunitor. Da și nu simultan. Suprafemeie. Antirobot. Precosmic. Femeia de altădată.

EVY: Du-te.

ROBBIN: Nu pot.

EVY: Trebuie.

ROBBIN: De ce?

EVY (*ucigătoare*): Mă plictisești. Mi-e somn. (*Țască.*)

ROBBIN: Ești sub puterea magicianului. De asta. Să fugim de aici. (*Evy închide ochii. Se face că doarme. Robbin își ia curaj, o mîngîie pe pîr, pe față în tranșă amoroasă, se retrage spre boxa sa.*)

(*Bosse și Gloss au rămas între ei.*)

BOSSE: E lipsit de scrupule. Se va răzbuna. Ne-a găsit aici — ne are la mînă. Face scandal. Ne compromite. Ne trimite în boxa acuzaților.

GLOSS: Dumneata l-ai denunțat, nu eu.

BOSSE: Te faci ecoul unor calomnii. Înțeleg să mă birfească nenorocității ăia. Dar dumneata! Om serios. Bagă de seamă. Te urăște mai mult decît pe mine.

GLOSS: Părea afabil, plăcut surprins cînd m-a văzut. Nu știu de ce m-ar urî.

BOSSE: Pentru că pe dumeata te-a adorat. A crezut în dumneata. În doctrina dumitale.

GLOSS (*jignit*): Ce vrei să insinuezi?

BOSSE: Nu insinuez. Spun. Pînă cînd a observat o neconcordanță. În cercul nostru recunoșteai situația tragică a ordinii cosmice, în for proclamai armonia integrării perfecte. La proces, în loc să vii, ca martor, să-i ușurezi situația, ai avut guturai. Poate totuși te mai bucuri de-un oarecare ascendent asupra lui. Încearcă să-l potolești. Altfel nu te vîd bine.

(*Alături, în birou, Annette a urmărit pe micul ecran cele petrecute în camera de relaxare.*)

ANNETTE (*alarmată*): Cris! Trezește-te!

E de rău! Hyperin ne denunță!

CRIS: Ar intra la apă. S-ar sinucide.

ANNETTE: O face. E nebun. Nu-i pasă de nimic.

CRIS: Voi aviza. Lasă-mă să reflectez.

ANNETTE: Reflectează, dar repede.

(*Hyperin apare. Bosse face o retragere rapidă, tactică, în boxă.*)

GLOSS: Eros te-a scos din fire.

HYPERIN: Ești perspicace, magistre. Într-adevăr, mă simt neobișnuit de inspirat și hotărît.

GLOSS: La ce?

HYPERIN: Să acționez.

GLOSS: Trădezi Logosul, băiatule. Întoarce-te la universul sever și pur al ideilor. Lasă-i pe ei (*Arată spre boxele lui Bosse și Robin*) cu praxis-ul. Acțiunea ți-a mai jucat odată festa.

HYPERIN: Nu acțiunea. Cei ce aveau să devină cîrînd după asta conducători ai Consiliului Cosmic.

GLOSS: O fi! Poate. Eu sînt un biet slujbaş, un dascăl lipsit de importanță. N-am nici un vot. Ceilalți decid.

HYPERIN: Știu. Rolurile sînt împărțite. Ceilalți decid și dumneata aperi Logosul. Și ce uriaș erai, magistre, în primii mei ani de studii.

GLOSS: Furia nu-i un bun sfetnic.

HYPERIN: Nu-s furios. Sînt inspirat. Posedat de Demon.

GLOSS: Și dacă faci ce-ți poruncește Demonul și ne denunți, crezi că salvezi omenirea?

HYPERIN: Să denunț? (*Greăț.*) Ucid! Sparg cu un pumn geamul de după care stă fiara cu ochi de beton și mă pîndește. Auzi? (*Eventual se aude un zgomot asurzitor de geamuri fărîmate.*) Mă liberez. Îmi mîntui sufletul.

GLOSS: Tu, eu, noi sîntem Logosul. Dacă eu dispar, dispăre conștiința de sine a omenirii. Trezește-te! Ai milă de omenire!

ANNETTE (*înnebunită de spaimă*): Cris!

O crimă! O crimă la noi în cabinet!

VOCEA LUI CRIS (*înclăiată de băutură și somn*): Pulverizează cadavrul!

ANNETTE: Nu l-a omorît! Acum îl omoară. Fă ceva!

VOCEA LUI CRIS: Da, mda... Relax 3, Binox 1...

(*Annette, la tabloul de comandă, apasă repede pe niște butoane. Plutînd, Gloss și Hyperin se îndreaptă spre fotoliile-*

pat. Conversațiile, care continuau în surdină, se întrerup. Pacienții adorm. Tăcere adincă.)

VOCEA LUI CRIS : Encefalofonul !

(Annette apăsă pe un buton. Într-o învâlmășeală nemiapomenită, o cacofonie de glasuri, care se aud ca din fundul unui butoi, se întretaie, se suprapun — gemete, strigăte. Sînt glasurile interioare ale pacienților, așa cum nu le-am putut auzi în scenele anterioare.)

GLAS INTERIOR HYPERIN : Fiară !
Îi crăp capul !

GLAS INTERIOR EVY : Hypy ! Leșin !
Un pat ! Cu el ! Sub el ! În brațele
lui !

GLAS INTERIOR BOSSE (bas) : Mi-e
frică. E nebun. Mamițico, unde ești ?

GLAS INTERIOR HYPERIN : Iar îmi
place. Sînt nebun după ea. Ventuza,
vampirul... Ce să mă fac ?

GLAS INTERIOR RENATA : Sînt foarte
nefericită. Sînt demodată. Ca o pălărie

cu pană. Sînt o pălărie cu pană. De-
desubt n-am nimic. N-am cap. N-am
corp.

GLAS INTERIOR GLOSS : Jivine !
Omoriți-vă ! Trage-i ! Dă-i ! Pe mine
lăsați-mă-n pace ! Am 125 de volume
de scris. Cine le scrie ?

GLAS INTERIOR ROBBIN : Alunec.
Alunec. Alunec. Eva. Un tobogan. Mă
cufund. În rai. În iad.

GLAS INTERIOR RENATA : Ministrul
mă fixează. Am corp. Să-mi mai ridic
puțin rochia, așa, involuntar.

GLAS INTERIOR BOSSE (bas) : Ma-
mițico, vreau afară !

GLAS INTERIOR RENATA : Îl aduc
joi la cocteil. Fără discuție. Cam bă-
dăran, dar viril. Face figură bună.

GLAS INTERIOR HYPERIN : De ce
stau ? De ce nu-i sfîșii beregata ? Acum
ori niciodată !

(Annette întrerupe brusc aparatul.)

ANNETTE : Ei, Cris ?

C O R T I N A

ACTUL AL DOILEA

Pacienții dorm în continuare. Annette și-a pierdut capul de spaimă.

VOCEA LUI CRIS (imperturbabilă) :
Mai pune o dată de la : „Mamițico“...
Mi-a plăcut.

ANNETTE : Ești inconștient. Ești beat
turtă.

VOCEA LUI CRIS : Sînt lucid ca un zeu.
Hai, fă-mi plăcerea...(Annette dă dru-
mul aparatului.)

GLAS INTERIOR BOSSE (grav, bas) :
Mamițico, vreau afară !

GLAS INTERIOR RENATA : Îl aduc
joi la cocteil. Fără discuție. Cam bă-
dăran, dar viril.

(Annette întrerupe iar aparatul.)

ANNETTE (mai disperată, dacă se
poate) : Nu văd sfîrșitul. Ba da. Văd.
Sîntem despărțiți. În haine vărgate. 200
de ani. Pînă la sfîrșitul vieții.

VOCEA LUI CRIS : Femei ! De cînd nu
mai practicați vrăjitoria vi s-a atrofiat
simțul profetic. Casandra vedea mai
just.

ANNETTE : Eu văd numai curtea cen-
trului de reeducare. Și pe noi doi.
Învîrtindu-ne în cerc, 200 de ani. Cris,

iubitule, ce facem ? I-ai auzit ? Sînt
dezlănțuți !

VOCEA LUI CRIS. Ți-ai pierdut capul.
Te-ai zăpăcit de tot. Ai uitat A.B.C.-
ul meseriei. Mi-e rușine cu tine. Aten-
ție la mine : aplici influxul L 1 —
liberator — Ataractic 3. Atenție la
dozaj. Aici e linia de demarcație între
un vrăjitor de anvergură și un cîrpaci :
finețea tușeului ! Ca la pianisti ! Nici
o nuanță mai tare, nici una mai slabă.
Exact atît cît trebuie. Și ție-ți aplici
A 2, simplu, liniștitor.

ANNETTE (manipulează butoanele. Sus-
pină mai încet, din ce în ce mai încet) :
Da, Cris, vezi ce ascultătoare sînt...

(Tonalitatea întregului act se schimbă.
Sub efectul influxului L 1 — Ataractic 3,
pacienții se trezesc într-o dispoziție eu-
forică. Se mișcă și vorbesc plutind, cu
încetinitorul, ușor narcotizați. Replici
care, în împrejurări normale, ar provoca
riposte violente, sînt primite cu detașare,
cu suris, puse la punct așabil, academic.
Există o distanțare a personajelor față

de sine și de momentul acțiunii, o de-dublare benefică.)

EVY (*întinsă în patul ei*): Ce lumină verde, blîndă. Parc-am fi atunci, pe pămînt, întinși alături, în iarbă.

HYPERIN (*întins în patul lui*): Miroase a Terra. A fin proaspăt cosit. Zorile ne spală cu lumina lor.

EVY: Nu doresc nimic. E veșnicia.

HYPERIN: Cîntă privighetorile.

EVY: Cred că ele cîntă seara.

HYPERIN: Și seara și dimineața. Ori-cînd vrem noi. Atunci cînd sintem tineri.

EVY: Ești și acum.

HYPERIN: Eram tînăr. Eram adevărat.

EVY: Ești și acum.

HYPERIN: Eram chiar adevărul. Încălțat cu ciubote de șapte poști: săream peste prăpastia dintre gînd și faptă. Eram un buzdugan. Izbeam cu mine în capul balaurului. Și singele lui negru și puturos curgea. Ah, ce voluptate!

EVY: Pfui! Ești fioros. Ne strici momentul liric...

HYPERIN: S-a și terminat.

EVY: Nu. Te rog. Spune-mi cum o să fie cînd o să fim împreună în căsuța noastră...

HYPERIN: Al dracului de greu *Tu* și un singur bărbat!

EVY: Îți jur...

HYPERIN: *Eu* și o singură femeie!

EVY: Îți scot ochii. (*Tot euforic visă-toare.*) Ți-i scot. Înțelegi? Ți-i scot.

HYPERIN: Nu pot să rămîn cu tine. Sînt un neadaptat. Îmi vine să sparg marginile acestei lumi înguste, meschine. Vreau să fiu în altă parte, în altă lume, oriunde, „anywhere out of this world“. Așa spunea un poet blestemat din antichitate. Simt ca el. Am un Demon, Evy. Nu pot să rămîn cu tine. Trebuie să fiu singur cu el.

EVY: Și eu am unul. Altfel decît al tău. Dar tot tiran. O să trăim în patru. Noi doi și cei doi Demoni, dar împreună. Fără tine nu pot. Acum douăzeci de ani te-am pierdut. Eram mică și proastă. Acum nu mai îmi scapi.

HYPERIN: Mi-e frică de tine. Mă înghiți. Mă devorezi.

EVY: Pe tine nu. Pe tine te cruț.

HYPERIN: Nu depinde de tine. Ce vină are mierea cînd o muscă se înneacă în ea? Ai spus: casa, căsuța noastră! Tu ești casa: cu temelii, cu piloni, cu beci, cu tot ce trebuie ca să rămîi înfiptă bine într-un loc. Eu sînt o navă. Pe un fluviu, mereu la vale, cu oceanul

în față: splendid, hidos, nepăsător ocean. Și eu devorez: peisaje. Mereu alte peisaje. Dacă mă iubesti, rămii, te rog, pe țarm. Flutură batista. Să te pot iubi totdeauna. Lasă-mă în cabina mea de o persoană.

EVY: Nu-mi pasă. Poți să fii și navă. O să inventăm un model nou: navă cu ataș. Cînd nu mai suportți, detașați atașul. Accept orice. Capitulare fără condiții.

HYPERIN: Eu nu.

BOSSE (*se trezește, se întinde*): Am tras un pui de somn zdravăn. Mă simt mai bine. Sînt optimist. (*Se scoală, îl zgîlție pe Gloss.*) Hei! Professore!

GLOSS (*buimac de somn*): Au intrat studentele?

BOSSE: Lasă-n pace studentele, că tot degeaba. Știi, văd lucrurile mai în roz. Nebun, nebun, dar nu ne denunță el. Totdeauna se găsește o formulă de compromis.

GLOSS (*vesel*): Nu ne denunță. Ne omoară.

BOSSE (*vesel, ironic*): Cu ce?

GLOSS (*vesel*): Nu știu. Cu scrumiera asta. Sau cu raza morții. Dar de omorît, ne omoară. (*Vesel.*) La sigur.

(Renata se trezește, se întinde, cască, se răsfață.)

RENATA: Unde-i ministrul meu? Unde mi-e bufonul? Ce face prințul? Doarme?

ROBBIN (*senin, visător*): Sînt treaz. Vi-sez. Ea cochetează. Ca să mă ațite. Cînd o să vină la mine, am s-o alung: „Du-te la El!“ Ea o să cadă în genunchi și o să-mi sărute picioarele.

RENATA: Afabulează ca un băiat la 40—50 de ani. Nu și-a făcut la timp adolescența. Fiți indulgenți cu el. Încep să mă plictisesc. Unde mi-e bufonul?

HYPERIN: Aici, marchiză! (*Se reface grupul inițial în jurul Renatei.*) Ca-n-totdeauna, de cînd există lumea și pămîntul. La dispoziția Prințului! La dispoziția Președintelui! La dispoziția Consiliului Cosmic! Spre descrețirea frunților împovărate de înaltele treburi obștești! Ascultați una tare: într-o zi, domnul Bosse, surmenat de travaliu, s-a hotărît să facă turism. S-a suit în racheta sa specială, însoțit de ghidul său turistic particular. Și iată-ne-n spațiu. Călăuza zice, poetico-turistic, arătîndu-i Terra: „Priviți, excelență, vedeți acest continent, această pară pergamută gălbuie, suculentă, e Africa. Și ăstălalt, ugerul ăsta plin — din el a curs străvechea civilizație a omenirii

— e Asia.“ Și Bosse, de colo, plictisit : „Ce aștepta amănunte? Trece peste continente. Arată-mi numai planetele.“

(Renata ride.)

RENATA : Domnul ministru are umor. Nu se supără. E obișnuit cu ironiile gazetărilor. (Pauză penibilă. Renata, cu ton monden, caută să animeze conversația.) Turismul a făcut progrese extraordinare în ultimul timp. Am văzut și țigani nomazi în rachete, motorizați.

HYPERIN (imită tonul munden) : În materie de progres, câte nu se văd ! Ci-team mai deunăzi, într-un magazin ilustrat, despre ultima perfecționare adusă de savanți (Arată spre Robbin) armei definitive : de aci înainte, o planetă când sare în aer, sare discret, fără zgomot. Dacă-n clipa aceea, vreo domnișoară (Arată spre Evy), de pe altă planetă, doarme în brațele cuiva, să nu fie deranjată.

ROBBIN : Ești ordinar, domnule ! (Se bilbăie, de enervare.) Mă mir cum nu ți-e rușine, în fața domnișoarei...

HYPERIN : Domnișoara a auzit și altele de la mine, și de la alții...

EVY (lui Hyperin) : Îmi pui sentimentele la grea încercare. Nu uita că am venit aici foarte complexată. Pot face un gest disperat.

ROBBIN (lui Hyperin) : Nu știi cine sînt eu ! Pot să te distrug ca pe o muscă.

HYPERIN : Toți puteți. Mă-ntreb prin ce miracol mai exist.

RENATA (alarmată că discuția a luat o întorsătură neplăcută) : Eu am fost totdeauna o avangardistă. Când se merge spre dreapta, sînt foarte la dreapta. Când se merge spre stînga — foarte la stînga. Dar m-au dezamăgit cu toții. Au abuzat cu toții.

HYPERIN : Nu de dumneavoastră, sper.

RENATA : Și de mine ! De inocența mea politică ! Politicienii își fac de cap. Nu toți spre Bosse), vreau să cred. (Cochet.) Veniți joi, la mine, pe Terra Vecchia. Putem sta în liniște de vorbă despre toate astea. Fără violențe. Ca niște oameni civilizați. Avem și găini. E adorabil la noi, o să vedeți. Un gălbenuș crud, proaspăt ouat, în cocteil, e cel mai sănătos aliment. Natura. Întoarcerea la natură. Un amurg terestru. Singura noastră alinare. A bieților muritori.

GLOSS (distrat ; a rămas în urmă cu conversația) : Bancul relatat de dumneata (Lui Hyperin), cu turiștii, l-am găsit — în altă variantă bineînțele — la

Herodot. Ba nu. Memoria a început să mă lase. Era într-o culegere de glume evreiești, din mileniul doi al erei trecute. Ți-ai permis anumite libertăți față de versiunea originală.

HYPERIN (amar, sarcastic) : Sînt liber să am libertăți ! Liber să transform, să actualizez bancuri, mituri, legende, alegorii, parabole, hiperbole, tot ce-mi pofteste inima. (Lui Gloss.) Sînt liber să interpretez cît de liber, nu-i așa, magistre ? Numai să nu sar dincolo, în lumea lor. Să nu acționez. De dus, ei ne duc, înainte, mereu înainte...

GLOSS : Înapoi pe Terra, da ? La oi ? La vaci ? La iarbă verde ? Genii cosmice în cojoace de cioban ?

HYPERIN : Cred că-s mai curios decît dumneata și chiar decît Bosse, și chiar decît un alchimist, de ceea ce se ascunde dincolo de sistemul nostru planetar. Am o poftă nebună să-mi cunosc frații și verii mei humanoizi de pe celelalte astre, și verișoarele...

EVY : Nu ! Verișoarele, nu !

HYPERIN : Sînt gata să plec să-i cuceresc. Dar cum arată cei cu care pornesc în expediție ? Mă uit la dreapta, mă uit la stînga. (Spre Bosse.) Profitori, buhăiți de putere ! (Spre Robbin.) Supraspecialiști infanțili, limfatici ! Hibrizi, rezultați din transplantări genetice ! Adaptați pînă la îndobitocire ! Inadaptați rebeli, împinși la agresiune, la nebulie, la sinucidere !

GLOSS : Specia dumitale !

HYPERIN : Îți faci iluzii. Sînt un specimen cu fibra rezistentă. Lupt cu influențele și le domin. Mă adaptez atît cît e nevoie ca să nu mă anihilați. Exist ca să vă fac viața amară. Și poate și pentru altceva. Dar nu vă spun azi tot. Sînt artist, îmi menajez efectele. (Ride ; lui Bosse.) Existența mea îți creează oarecare neliniște, recunoaște !

BOSSE : Recunosc.

HYPERIN : Recunoști că sîntem legați unul de celălalt, fără scăpare ? Eu sînt destinul dumitale, și dumneata al meu.

BOSSE : Recunosc.

RENATA : Mă simt înălțată. E ca o tragedie antică.

GLOSS : Destinul nu-i decît intersecția mai multor serii cauzale.

HYPERIN : Păzea la intersecții ! Există ciocniri finale. Ireversibile. Recunoaște că politica dumitale și a amicilor dumitale ne poate duce la dezastru.

BOSSE : Recunosc.

ROBBIN : Vă admir răbdarea, stoicismul, domnia ministru. Cu poștați, cu iresponsabili de acest tip, e singura atitudine judicioasă.

HYPERIN : Regele roboților s-a dezgheat de-a binelea. Îmi place. Evy, o performanță în cariera ta sportivă.

GLOSS (*lui Hyperin*) : Greșeala dumitale e dublă : de natură epistemologică și metodologică. Dumneata crezi că știința aplicată poate fi cîrmită în altă direcție. Că ar exista două căi. Nu există decît una : înainte.

EVY : Oriunde ne-ar duce ? Eu vreau să am copii. Și să trăiască. Și copiii să aibă și ei copii. Și așa mai departe.

HYPERIN : Bravo. Un program minimal. Dar cred că nu se poate.

ROBBIN (*lui Evy*) : Cu cine ? Cu cine... copiii ?

GLOSS (*imperturbabil*) : Secondo : dumneata îți închipui că noi, șoarecii de bibliotecă, putem interveni eficace în mersul lumii. Ești prezumțios, tinere. Știința și arta conducerii reclamă calități pe care nici dumneata, nici eu nu le avem.

HYPERIN : Just. Totdeauna ai dreptate, magistre. Pînă și guturaiurile pe care le ai sînt juste. Știai că nu am comis crimele de care eram învinuit. Puteai veni ca martor. Nu ai venit. Aveai un just guturai. De ce să vorbești în favoarea mea ? Nu mai eram pe aceleași poziții. Cu toate că, în asociație, cînd puneam lumea la cale, eram de perfect acord.

GLOSS : Ai greșit din punct de vedere practic. Și, de altfel, ideile evoluează și ele. Nu sînt un dogmatic.

HYPERIN : Just ! În timp ce eu mă re-educam la pension, dumneata evoluai și făceai educația tinerelor generații, scriind „Morală cosmică în conexiune cu axiologia“.

RENATA : O, prea ezoteric ! Curtenii cască.

HYPERIN : Iertare, marchiză ! Vă voi oferi acum un spectacol cum n-a mai văzut acest palat. Veți vedea cum se joacă împreună un sărman bufon și un mare dregător, precum și multe alte boscării, pehlivăanii și giumbușlucuri.

EVY (*speriată*) : Potolește-te, Hyp !

HYPERIN (*lui Bosse*) : Tu m-ai denunțat, recunoaște !

BOSSE : Ești nebun !

HYPERIN : Destul de nebun ca să te denunț la rîndul meu. 200 de ani reclusiune. Bașca fotoliul de ministru, dus pe apa Sîmbetei !

BOSSE : Credeam că te-ai maturizat. Că ai devenit um serios.

HYPERIN : Oamenii serioși își plătesc polițele, nu ? Recunoaște și — poate — nu te denunț.

BOSSE : Recunosc.

HYPERIN : Această figură de martir strigă după o pereche de palme. (*Îi trage o pereche de palme ușor, mai degrabă simbolic.*)

BOSSE : Te miri că nu răspund.

HYPERIN : Tu m-ai învățat să nu mă mir de nimic.

GLOSS : Bosse nu acționează, tocmai pentru că e om de acțiune.

HYPERIN : Dialectic pînă-n vîrfurile unghiilor.

GLOSS : El e liber, pentru că înțelege necesitatea de a nu riposta.

HYPERIN : Va fi din ce în ce mai liber. Ce bine că avem o bază teoretică de discuție. Acum putem discuta mai departe. (*Îl mai atinge o dată, ușor, simbolic, cu o pereche de palme.*)

ROBBIN : Degradant spectacol ! Nu permit.

HYPERIN : Comandă roboților dumitale. Ei trebuie să fie perfecți, bine crescuți. Eu, dacă vreau să mă degradez, mă degradez. Sîntem în anticamera vrăjitorului. Aici eu comand.

RENATA : Voința bărbătească a ministrului răzbate și în momentele de pasivitate. E un bărbat care știe ce vrea. Își urmărește cu tenacitate scopul.

HYPERIN : Acum, în clipa asta, știi ce vrei, Bosse ? (*Bosse neagă.*) Acum vrei să te relaxezi. Să mergi în patru labe în jurul acestei camere, ca să te relaxezi. (*Renata e surescitată, Evy îngrozită, Robbin scîrbit, Gloss nu se miră de nimic, Bosse e decis la orice.*) Nu te formaliza. Sîntem într-un vis, într-o comedie. Altfel, cum s-ar putea petrece așa ceva ? Hai, hai, curaj ! La cîți nu le ceri tu să facă asta, zi de zi, o viață întreagă !

(*Bosse, tacticos, detașat, își trage pantaloni să nu facă genunchi, se lasă în patru labe și pornește. Robbin vrea să se repeadă spre Hyperin, Gloss și Renata îl țin.*)

ROBBIN (*lui Hyperin*) : Tycălosule !

RENATA : O glumă, Robby ! Ți-ai pierdut umorul ! Așa glumesc artiștii mari între ei. Se destind. Se joacă.

GLOSS : Să fim calmi. Să reflectăm. Aici vedem manifestîndu-se, într-o formă pregnantă, străvechea problemă filozofică a relației dintre scop și mijloace. (*Bosse înaintează încet, detașat,*

în patru labe, printre cei prezenți.) Scopul lui Bosse e menținerea ordinii. Scop ideal. Mijlocul, hmm, plimbarea aceasta, hmm, poate influența unele spirite mai labile, le poate face să se tulbure, să se îndoiască... Dar scopul justifică și sanctifică mijlocul. (Bosse ajunge la capătul camerei și pornește, în aceeași poziție, înapoi.) Acum să privesc din unghiul celălalt de vedere, al lui Hyperin. Scopul lui: lupta împotriva stagnării, pietrificării. Ideal. Mijlocul folosit: discutabil, desigur.

ROBBIN (scîrbît): „Dar scopul sanctifică mijlocul!“ Cunoaștem. Priviți ultimii mohicani ai umanismului! Artiștii! Iată la ce se dedau acești saltimbanci. Animale precosmice!

GLOSS: Dumneata nu sesizezi relațiile de tensiune dintre termenii antagonici. Poate că e mai bine așa. Când dumneavoastră, oamenii de știință și de acțiune, vă băgați în filozofie, faceți numai boroboațe. Rămii la roboți. Șutor. non supra crepidam...

(Bosse continuă să înainteze în patru labe.)

EVY: Hyperin, mi-e silă de tine. Termină jocul!

HYPERIN: Adori puterea, femeie! Chiar atunci când, provizoriu, e în patru labe.

ROBBIN: Saltimbancule! Bădăranule! Ihtiozaurule!

HYPERIN (lui Evy, indicînd spre Robbin): El e provizoriu în două picioare. Ia-l!

EVY: Întreci măsura!

HYPERIN: Unde ai văzut tu măsură? Cine păstrează măsura? Destinul păstrează măsura? Unde e măsura, justele proporții între veșnicie și cele 2—3 sute de ani pe care le trăim? Unde a fost măsura în ultimul cataclism? Unde o să fie măsura în cataclismul posibil? Mania oarbă a lui Robbin cunoaște măsura? Lașitatea lui Gloss cunoaște măsura? Joșnicia lui Bosse cunoaște măsura? De ce tocmai eu trebuie să păstrez măsura? Și bunul-gust, poate? Spectacolul pe care-l dau eu e grosolan, nu?

BOSSÉ (respectuos, lui Hyperin): Vă rog, pot să mă ridic? (Șchițează un gest de ridicare.)

HYPERIN: Jos! Mai faci un ocol. (Bosse pornește iar, stoic.) Sper că n-ai nimic împotriva. De acord?

BOSSÉ: De acord.

HYPERIN (il urmărește): Ești fără convingere, fără entuziasm. (Trist.) Mă întristezi. E degeaba. N-are valoare.

BOSSÉ (profund): Simt tot mai multă convingere. Simt tot mai mult entuzi-

asm. Vă rog, observați-mă, urmăriți-mă, încurajați-mă!

HYPERIN: E ceva, ceva mai bine. Dar mai ai multe lipsuri. De ce să nu le dăm spectatorilor o satisfacție deplină pentru ceul cu care l-au plătit pe vrăjitor? Vă anunț că acesta e punctul culminant: groază și admirație. Purificare. Catharsis.

RENATA: Mă simt chiar mai bine. Parcă nici nu mai am nevoie de consultație. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că voi avea șansa să asist la o dispută de idei atât de aprinsă, de fascinantă între spiritele cele mai alese ale mileniului nostru.

HYPERIN: Încă un ocol, Bosse! Tot vei ajunge unde vrei tu. E doar un ocol. Vezi, nu te ucid. Mă joc. Sîntem civilizați. Rezist influxurilor, totuși ele mă modelează. La ce te-aș ucide? Lumea e plină de Bosse, de Boși. Înfloriți pe toate planetele. Terra v-a fost leagănul. Cosmosul e arena voastră. Zburăți, alergați, vă foțiți, vă grăbiți, pe toate drumurile, pe toate planetele. (Se uită la Bosse, care merge cam în silă.) Hai, mai repede, mai repede! Nu așa, nu tîrîș! Mai repede, mai repede, cum vă place vouă! (Il mină. Bosse aleargă în patru labe, împiedicîndu-se, gîfîind.)

EVY (tipă, scîrbîtu, lui Hyperin): Gata! Termină! Ești odios!

HYPERIN (lui Evy, indicînd spre Robbin): Du-te la el! Te așteaptă. Binecrescut. Echilibrat. Sclivisit. Servit de roboți.

EVY (lui Hyperin): Monstrule!

HYPERIN: Intrăm în final. Cine vrea poate să plece. (Furia care i-a dictat benigna răzburare l-a părăsit. E dezgustat, sleit și singur.)

ROBBIN (o ia pe Evy de mină; șoptit): Hai să plecăm de aici. Puțin aer curat o să-ți facă bine.

(Ies. Bosse, cîntărind situația, se ridică. Se îndreaptă din șale, își recîștigă ținuta și se instalează în fotoliul lui.)

RENATA (lui Bosse): Vă admir, domnule ministru. Multe jertfe trebuie să aducă un bărbat politic cauzei pentru care luptă.

BOSSÉ: Mulțumesc, scumpă doamnă. Istoria cunoaște exemple mai ilustre. Eu nu sînt decît un mărunț slujitor al societății.

RENATA: Modestia e politetea miniștrilor. Arătați obosit. Cred că aveți o muncă extenuantă. Ar trebui să vă acordați mai multă destindere. Jucați bridge?

BOSSE : Nu. Sint un plebeu. N-am avut timp să învăț.

RENATA : Canasta ?

BOSSE : Așa și așa.

RENATA : Joi, la mine, fără nici o pretenție. Vă aștept.

BOSSE : Adresa ?

RENATA : Din Mediterana, pe stînga. Unde erau Coloanele lui Herakles. Și, mai tîrziu, moara atomică. Vă arată oricine. Eu sint foarte populară.

BOSSE : Mai stăm ? Mă simt remontat. Aș pleca. Amin consultația.

RENATA : Poate nici nu va mai fi necesară. Cîteodată, un șoc, o emoție puternică fac miracole. Pe mine m-au zguduit atît de tare tribulațiile dumneavoastră, că parcă mi-au luat cu mîna și vertijurile și opresiunile. Știți unde aveam opresiuni ? (*Pleacă împreună. În drum spre ușă, ea îi duce delicat mîna spre locurile unde simțea apăsări : cap, inimă...*) Aici, și aici, și aici. Chiar în dreptul inimii. Familia era îngrijorată. Ei m-au silit să vin la magician. Mie, viața mi-e indiferentă. La vîrsta mea, ce-ți mai poate oferi ?

BOSSE (*cavaler, protestează*) : Vîrsta dumneavoastră ? Dar e splendidă. Vîrsta plenitudinii. Fac prinsoare că n-ați împlinit o sută de ani !

RENATA (*îl amenință cochet*) : Vulpoiele ! Oamenii politici sint de admirat, dar nu de crezut. (*Ies împreună.*)

(*In scenă au rămas Hyperin și Gloss.*)

GLOSS : Patimi omenști ! Concepții obtuze ! M-ați obosit. Mi-ați răpit timp. Puteam face synopsisul unui volum. Ce ți-a ajutat ? Nu-ți iei distanțele necesare. Nu ești nimic. Nici artist, nici om de acțiune. Tu vrei să schimbi lumea ! Cînd situația va fi coaptă, Bosse, Boșii o vor schimba. Ești un hibrid. Un ratat.

(*Gloss se întinde pe fotoliul său. În curînd vom auzi un sforăit pe două tonuri.*)

HYPERIN (*singur*) : Un bufon ! Ai dreptate, magistre. De ce s-o schimbăm ? De ce s-o violentăm ? Trăim în cea mai bună dintre lumile posibile ! (*Foarte singur.*)

ANNETTE : Cris ! E un final îngrozitor. Nu-s de acord. Nu suport.

VOCEA LUI CRIS : Ce nu-ți place ? Ceurile le-am încasat.

ANNETTE : Ceurile ! N-ai pic de inimă ! Eu am. Am sentimente. Sint sentimentală. Nu pot răbda să plece cu Regele

Roboților. E o infamie. Ce fel de influxuri le-ai dat ? Ce fel de vrăjitor ești ? Și te mai lauzi că ești o somitate ! Să nu se sinucidă artistul. Adu-i înapoi.

VOCEA LUI CRIS : Vrei alt final ? Poftim : *Liberator 5, Retur 12 !*

(*Annette, surescitată, apasă pe butoane. Reapar Robbin și Evy, despărțiți. Nu se mai țin de mîna. Plutesc, narcotizați. Își reiau locurile dinainte. Se anșenează pe replicile următoare.*)

HYPERIN : Du-te la el ! Te așteaptă ! Binecrescut. Echilibrat. Scivisit. Servit de roboți.

EVY (*vrăjîă*) : Monstrule ! Nu întinde coarda prea tare. Sint capabilă...

HYPERIN : Atunci, du-te !

EVY : Nu pot.

HYPERIN : De ce ?

EVY : Nu știu. Nu pot să te las.

HYPERIN : Eu nu cedez. Am ideile mele fixe. Cu mine o să ai numai necazuri.

EVY : Știu.

HYPERIN : Și numai minimul de existență. Atît cît acordă Constituția Cosmică oricărei femei : apartamentul, racheta-sport, un vizon. Ai văzut în „Terra Match” grădinile suspendate pe care le posedă (*Spre Robbin*) acest humanoid tehnocrat ? Mările și pădurile și armatele lui de roboți le-ai văzut ? Toate ar fi ale tale.

EVY : Știu. Sint o proastă.

ROBBIN (*disperat*) : Eva ! Nu pot trăi fără tine. N-am trăit niciodată. Acum, aici, m-am născut. Nu mă lăsa, Eva...

HYPERIN : Cum îți permiți, domnule, să-i spui pe nume logodnicei mele ?

ROBBIN : Nu-i adevărat. Cînd v-ați logodit ?

HYPERIN : Adineaori. După paravan.

EVY (*lui Robbin*) : Sint a lui. Iartă-mă. (*Lui Hyperin.*) Să plecăm, mai repede.

(*Ies. Robbin se prăbușește într-un plîns convulsiv. Între suspinele lui se aude sforăitul lui Gloss.*)

VOCEA LUI CRIS : Ești mulțumită ? (*Biblic, solemn.*) Să meargă cei doi pînă la capătul lumilor, să o cunoască pre dînsa și să se înmulțească...

ANNETTE : Fără incubatoare ?

VOCEA LUI CRIS : Fără. Pe cale naturală. Știi cîte probleme au fost cu ultimele generații de produse artificiale. Nu. Să fie o adevărată geneză, cu plă-

cere, păcat și suferință. Ca sămînța răzvrătitudinii să nu piară.

ANNETTE: Nici Bosse nu a plecat singur.

VOCEA LUI CRIS: Cu tanti Renata, nici un pericol.

ANNETTE: Are și secretare, ministrul.

VOCEA LUI CRIS: Ce să-i faci? Sămînța lui Hyperin va lupta cu sămînța lui Bosse în vecii vecilor, amin. Ți-a plăcut finalul ăsta, scumpo?

ANNETTE: Ești divin, providențial. Te ador.

VOCEA LUI CRIS: Am impresia că ești singura care mai crede în magia mea.

ANNETTE: Te înșeli, iubitele. Oamenii au o iremediabilă nevoie de mister. Nu pot să trăiască fără tine. (*Cască.*) E târziu, sînt oboșită. Mai avem doi pacienți. Pe care-l primești mai întîi? Eu propun pe Regele Roboților. Cazul lui e cel mai grav.

VOCEA LUI CRIS. Mai lasă-l. Plînge pentru prima dată. Descoperă voluptatea lacrimilor.

ANNETTE: Atunci, profesorul. Îl trezesc delicat. Îl manipulez cu duioșie. Ți-l aduc în cabinet, moale ca o bucată de ceară.

VOCEA LUI CRIS: Ce m-aș face fără tine? Ești perfec-tă.

ANNETTE: A, nu, te rog! Fără înșinuări! „Perfectă.“ Vrei să-mi amintești că mama a fost robot! (*Bizîie puțin.*) Dar tata a fost om! Om! Și

eu, dacă mai bei și mă insulti — îți arăt eu ție! (*Bizîie.*)

VOCEA LUI CRIS: Ești nervoasă. Ai avut o zi grea. Ți s-au redeschis complexe. Ia vino tu sus, la nenea doctoru', să te consulte...

(*Fascinată de intonațiile lui, Annette iese din birou. Videofonul a rămas deschis. Sforăitul lui Gloss. Suspinele lui Robbin.*)

VOCEA ANNETTEI (*pierdută, chemătoare*): Nu, Cris. Și cei doi de jos. Așteaptă de mult. E târziu.

VOCEA LUI CRIS (*incantatorie*): Ești la vrăjitor, iubito, la vrăjitor. Timpul nu mai există. Am desființat timpul.

(*În scenă lumina devine estompată, difuză, edenică.*)

VOCEA ANNETTEI (*pierdută*): Videofonul a rămas deschis...

VOCEA LUI CRIS: Am desființat spațiul... (*Scena se întunecă.*) Spațiul nu mai există.

VOCEA ANNETTEI: Au, Cris, îmi frîngi oasele...

VOCEA LUI CRIS: Te-am desființat, iubito, nu mai exiști.

(*În scenă a rămas luminat numai portretul lui Cris, cel cu pieptul dezgolit, cu ochi arzători și vicleni.*)